TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2009. gada 19. martā *

Lieta C-270/07

par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam, ko 2007. gada 6. jūnijā cēla

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv F. Erlbahers [*F. Erlbacher*] un A. Šmitkovska [*A. Szmytkowska*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pret

Vācijas Federatīvo Republiku, ko pārstāv M. Lumma [*M. Lumma*] un K. Šulce-Bāra un [*C. Schulze-Bahr*], pārstāvji, kuriem palīdz U. Karpenšteins [*U. Karpenstein*], *Rechtsanwalt*,

atbildētāju.

* Tiesvedības valoda — vācu.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs P. Janns [*P. Jann*], tiesneši M. Ilešičs [*M. Ilešič*], E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], E. Levits un Ž. Ž. Kāzels [*J.-J. Kasel*] (referents),

ģenerāladvokāts M. Pojarešs Maduru [*M. Poiares Maduro*],
sekretāre K. Štranca-Slavičeka [*K. Sztranc-Sławiczek*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2008. gada 4. septembra tiesas sēdi,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar savu prasības pieteikumu Eiropas Kopienu Komisija lūdz Tiesu atzīt, ka, nepielāgojot Kopienu tiesību normām Šlēsvigas–Holšteinas federālās zemes 1998. gada 12. janvāra Likuma par gaļas un putna gaļas sanitāro pārbaužu tiesību normu īstenošanu (*Ausführungsgesetz zum Fleischhygienerecht und zum Geflügelfleischrecht für das Land Schleswig-Holstein*) (*GVOBl. Schl.-H.* 1998, 2. lpp.; turpmāk tekstā — "Šlēsvigas–Holšteinas īstenošanas likums") 4. pantu, Vācijas Federatīvā Republika nav izpildījusi vai neizpilda Padomes 1985. gada 29. janvāra Direktīvas 85/73/EEK par Direktīvās 89/662/EEK, 90/425/EEK, 90/675/EEK un 91/496/EEK minēto veterināro pārbaužu un kontroles finansēšanu (OV L 32, 14. lpp.) redakcijā ar

grozījumiem, kas izdarīti ar Padomes 1997. gada 18. decembra Direktīvu 97/79/EK (OV L 24, 31. lpp.; turpmāk tekstā — "Direktīva 85/73"), 1. pantā un 5. panta 3. un 4. punktā, kā arī — pēc 2007. gada 1. janvāra — Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Regulas (EK) Nr. 882/2004 par oficiālo kontroli, ko veic, lai nodrošinātu atbilstības pārbaudi saistībā ar dzīvnieku barības un pārtikas aprites tiesību aktiem un dzīvnieku veselības un dzīvnieku labturības noteikumiem (OV L 165, 1. lpp.; labojums OV L 191, 1. lpp.), redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Komisijas 2006. gada 23. maija Regulu (EK) Nr. 776/2006 (OV L 136, 3. lpp.; turpmāk tekstā — "Regula Nr. 882/2004"), 27. panta 2., 4. un 10. punktā paredzētos pienākumus.

Atbilstošās tiesību normas

Kopienu tiesiskais regulējums

2 No Padomes 1964. gada 26. jūnija Direktīvas 64/433/EEK par veselības nosacījumiem svaigas gaļas ražošanai un tirdzniecībai (OV 1964, L 121, 2012. lpp.) redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Padomes 1991. gada 29. jūlija Direktīvu 91/497/EEK (OV L 268, 69. lpp.; turpmāk tekstā — "Direktīva 64/433"), 3. panta 1. punkta A daļas d) apakšpunkta un 5. panta 1. punkta a) apakšpunkta ii) daļas, kā arī I pielikuma VIII nodaļas 40. punkta e) apakšpunkta izriet, ka svaigas gaļas pēckaušanas veterinārā ekspertīze, ja nepieciešams, ietver laboratorisku izmeklēšanu, kas vajadzības gadījumā ietver bakterioloģisku izmeklēšanu un atlieku ar farmakoloģisku iedarbību noteikšanu.

3 Direktīva 64/433, sākot ar 2006. gada 1. janvāri, tika atcelta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 21. aprīļa Direktīvu 2004/41/EK, ar ko atceļ dažas direktīvas par pārtikas higiēnu un dzīvnieku veselības nosacījumiem attiecībā uz dažu lietošanai pārtikā paredzētu dzīvnieku izcelsmes produktu ražošanu un laišanu tirgū un groza Padomes Direktīvas 89/662/EEK un 92/118/EEK un Padomes Lēmumu 95/408/EK (OV L 157, 33. lpp.).

4 Atbilstoši Direktīvas 2004/41 4. panta 1. punktam atsauces, tostarp uz Direktīvu 64/433, atkarībā no konteksta uzskata par atsaucēm uz Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Regulu (EK) Nr. 853/2004, ar ko nosaka īpašus higiēnas noteikumus attiecībā uz dzīvnieku izcelsmes pārtiku (OV L 139, 55. lpp.), kā arī uz Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Regulu (EK) Nr. 854/2004, ar ko paredz īpašus noteikumus par lietošanai pārtikā paredzētu dzīvnieku izcelsmes produktu oficiālās kontroles organizēšanu (OV L 139, 206. lpp.; labojums OV L 226, 83. lpp.).

5 No Regulas Nr. 854/2004 5. panta 1. punkta d) un f) apakšpunkta, kā arī tās I pielikuma II nodaļas D un F daļas, tos lasot kopā, izriet, ka svaigas gaļas pēckaušanas veterinārajai ekspertīzei, kad vien tas tiek uzskatīts par nepieciešamu, jāietver laboratoriskās pārbaudes, lai noteiktu galīgo diagnozi vai dzīvnieku saslimšanu, vai citu faktoru esamību, kuru dēļ varētu būt nepieciešams deklarēt gaļu kā nederīgu pārtikai vai noteikt ierobežojumus tās izmantošanai. Valsts pilnvarotajam veterinārārstam arī jānodrošina, ka tiek veiktas jebkādas citas nepieciešamās laboratoriskās pārbaudes.

6 Attiecībā uz aplūkojamajām pārbaudēm un kontrolēm Direktīvas 85/73 1. pantā ir noteikts, ka dalībvalstis nodrošina, ka tiek iekasēta Kopienas maksa, kas nosegtu šo pārbaužu un kontroļu radītās izmaksas.

7 Atbilstoši Direktīvas 85/73 5. panta 1. punktam Kopienas maksa jānosaka tādā līmenī, kas nosedz kompetentās iestādes izmaksas attiecībā uz algām un sociālās nodrošināšanas izdevumiem pārbaudes dienestiem, kā arī administratīvajām izmaksām sakarā ar kontroles un pārbaudes veikšanu, kas var ietvert inspektoru kvalifikācijas celšanas izdevumus. Turklāt atbilstoši šā panta 3. punktam dalībvalstis ir tiesīgas iekasēt maksu, kas ir augstāka par Kopienas maksu, ja vien katras dalībvalsts kopējais iekasētais maksas lielums nepārsniedz pārbaudes faktiskās izmaksas. Šā paša 5. panta 4. punktā noteikts, ka Kopienas maksas aizvieto visus citus veselības pārbaudes maksājumus vai maksas, ko par šās pašas direktīvas 1. pantā paredzētajām pārbaudēm un kontrolēm uzlikušas dalībvalstu valsts, reģionālās vai vietējās iestādes.

8 Direktīvas 85/73 A pielikuma I nodaļas 1. punktā noteiktas standarta maksas par pārbaudēm attiecībā uz kaušanu. Ar izciršanas darbībām paredzēto kontroļu un pārbaužu finansēšanas kārtība ir paredzēta šīs pašas nodaļas 2. punktā. Atbilstoši minētās I nodaļas 4. punkta a) un b) apakšpunktam:

"Lai nosegtu palielinātās izmaksas, dalībvalstis drīkst:

a) vai nu palielināt maksu standarta lielumus, kā noteikts 1. un 2.a punktā individuālajiem uzņēmumiem.

[..]

b) vai arī iekasēt speciālu maksu, kas atbilst faktiskajām izmaksām."

9 Regulas Nr. 882/2004 27. pantā paredzēts:

"1. Dalībvalstis var iekasēt nodevas vai maksas, lai segtu ar oficiālo kontroli saistītos izdevumus.

2. Tomēr attiecībā uz IV pielikuma A iedaļā un V pielikuma A iedaļā minētajām darbībām dalībvalstis nodrošina nodevas iekasēšanu.

[..]

4. Nodevas, ko saskaņā ar 1. vai 2. punktu iekasē par oficiālo kontroli:

a) nedrīkst būt lielākas par izdevumiem, kuri atbildīgajām kompetentajām iestādēm radušies saistībā ar VI pielikumā minētajiem kritērijiem, un

b) var noteikt pēc vienotas likmes, pamatojoties uz izdevumiem, kas kompetentajām iestādēm radušies noteiktā laika posmā, vai attiecīgā gadījumā — noteikti IV pielikuma B iedaļā vai V pielikuma B iedaļā paredzētajā apjomā.

[..]

10. Neskarot no 28. pantā minētajiem izdevumiem izrietošās izmaksas, dalībvalstis šīs regulas īstenošanai neiekasē citas nodevas, kā tikai tās, kas minētas šajā pantā.

[..]"

I - 1990

Valsts tiesiskais regulējums

10 Šlēsvigas–Holšteinas īstenošanas likuma 4. pants ir formulēts šādi:

"1. Pirmskaušanas un pēckaušanas pārbaudes maksas lielums, ieskaitot atlieku izmeklēšanu, trihīnu pārbaudi un sanitārās kontroles, tiek noteikts uz dzīvnieku atkarībā no tā sugas; izcirstuvēs, kurās gaļā tiek izcirsta un atkaulota, tā tiek noteikta uz tonnu gaļas ar kauliem.

2. Maksas lieluma aprēķinā iekļauj:

1) pārbaudes dienestu algas un sociālās nodrošināšanas maksājumus,

2) administratīvās izmaksas, kas radušās sakarā ar kontroles un pārbaudes veikšanu, kam var tikt pievienoti pārbaudes personāla kvalifikācijas celšanas izdevumi.

3. Administratīvās nodevas var tikt proporcionāli palielinātas:

1) līdz 100 %, ja administratīvā darbība pēc pieprasījuma tiek veikta laikā no 18.00 līdz 7.00, lielos uzņēmumos no 18.00 līdz 6.00, sestdienās pēc 15.00 un svētdienās vai valsts brīvdienās;

2) līdz 50 %, ja administratīvā darbība pēc pieprasījuma tiek veikta ārpus ierastā pārbaužu laika vai kaušanas dienām.

4. [..]

Papildus nodevām [..] jāiekasē šādas izmaksas:

[..]

2) bakterioloģisko izmeklējumu transporta izmaksas (bakterioloģiskie paraugi, GSE paraugi un citi aizdomas radoši paraugi, izņemot paraugus atlieku izmeklēšanai [..], un

3) 2. punktā minēto paraugu izmeklējumu izmaksas [..].”

Pirmstiesas procedūra

11 Pēc sūdzības saņemšanas Komisija 2005. gada 21. martā nosūtīja Vācijas Federatīvajai Republikai brīdinājuma vēstuli, informējot šo dalībvalsti, ka tā uzskata, ka Šlēsvigas–

Holšteinas īstenošanas likuma 4. panta 4. punkts neatbilst attiecīgajiem Direktīvas 85/73 noteikumiem, kā tos ir interpretējusi Tiesa savā 2002. gada 30. maija spriedumā apvienotajās lietās C-284/00 un C-288/00 *Stratmann* un *Fleischversorgung Neuss* (*Recueil*, I-4611. lpp.).

12 2005. gada 20. maijā uz šo brīdinājuma vēstuli Vācijas iestādes atbildēja, ka Komisijas šaubas par pareizu Direktīvas 85/73 transpozīciju valsts tiesībās ir nepamatotas un ka iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Stratmann* un *Fleischversorgung Neuss* neattiecas uz šo lietu.

13 Nebūdama apmierināta ar šo atbildi, 2006. gada 4. jūlijā Komisija pieņēma argumentētu atzinumu, atkārtojot brīdinājuma vēstulē minētos iebildumus un aicinot Vācijas Federatīvo Republiku veikt vajadzīgos pasākumus atzinuma izpildei divu mēnešu termiņā pēc tā paziņošanas.

14 Tā kā šī dalībvalsts nesniedza atbildi uz argumentēto atzinumu, Komisija nolēma celt šo prasību.

Par prasību

Lietas dalībnieku argumenti

15 Komisija apgalvo, ka, piemērojot Šlēsvigas–Holšteinas īstenošanas likuma 4. panta 4. punktu, Šlēsvigas–Holšteinas federālās zemes iestādes var iekasēt summas, kas atbilst svaigas gaļas bakterioloģiskās izmeklēšanas veikšanas izmaksām lielākā apmērā

nekā Kopienu maksas standarta summa. Taču iepriekš minētajā spriedumā apvienotajās lietās *Stratmann* un *Fleischversorgung Neuss* Tiesa ir nospriedusi, ka gan no Direktīvu 64/433 un 85/73 formulējuma, gan no to mērķa izriet, ka šo izmeklēšanu izmaksas tiek segtas no Kopienu maksas, kuru dalībvalstis iekasē atbilstoši šai pēdējai direktīvai.

16 Jaunā Kopienu tiesiskā regulējuma, proti, Regulu Nr. 853/2004 un Nr. 854/2004 2006. gada 1. janvārī, kā arī Regulas Nr. 882/2004 2007. gada 1. janvārī, spēkā stāšanās šo situāciju nekādā mērā nav mainījusi. Pirmkārt, no šo regulu atbilstošajiem noteikumiem izriet, ka bakterioloģiskās izmeklēšanas joprojām ir daļa no obligātajām pārbaudēm un kontrolēm, kuru izmaksas sedz Kopienu maksa. Tādējādi par šīm izmeklēšanām nevar tikt iekasēta nekāda cita samaksa, kā vien ar šo maksu saistītā. Otrkārt, Šlēsvigas–Holšteinas īstenošanas likuma 4. panta 4. punkts ir pretrunā atbilstošo Kopienu noteikumu mērķim, kurš, kā Tiesa to atzina iepriekš minētajā spriedumā apvienotajās lietās *Stratmann* un *Fleischversorgung Neuss*, kurš pēc analoģijas ir transponējams attiecībā uz Kopienu jauno tiesisko regulējumu, ir — labot konkurences izkropļojumus, kurus radītu pārbaužu un kontroļu finansējuma līmeņa atšķirības. Pastāv risks, ka šis mērķis netiktu sasniegts, ja uz noteiktiem Kopienu tiesībās paredzētiem pārbaužu pasākumiem neattiektos šādi saskaņotā Kopienu finansēšanas sistēma un par tiem varētu tikt noteiktas īpašas valsts nodevas.

17 Pretēji Vācijas Federatīvās Republikas apgalvotajam tāda tiesību norma kā Šlēsvigas–Holšteinas īstenošanas likuma 4. panta 4. punktā ietvertā nevar tikt pamatota ar Direktīvas 85/73 A pielikuma I nodaļas 4. punktu. Savā iepriekš minētajā spriedumā apvienotajās lietās *Stratmann* un *Fleischversorgung Neuss* Tiesa skaidri izslēdza iespēju atsaukties uz šo 4. punkta b) apakšpunktu, lai ņemtu vērā bakterioloģisko izmeklēšanu radītās izmaksas lielākā apmērā nekā maksas standarta lielums. Šajā spriedumā Tiesa turklāt nolēma, ka maksai, kas tiek iekasēta, piemērojot minēto tiesību normu, jābūt standarta maksas formā. Tomēr šajā lietā nav runas par vispārēju Kopienu maksas standarta summas palielināšanu, kas nosedz visas faktiskās izmaksas. Šlēsvigas–Holšteinas īstenošanas likuma 4. panta 4. punkts tādējādi esot pretrunā Direktīvas 85/73 5. panta 4. punkta pirmajai daļai.

18 Komisija arī apgalvo, ka 1999. gada 9. septembra spriedums lietā C-374/97 *Feyrer* (*Recueil*, I-5153. lpp.), uz kuru Vācijas Federatīvā Republika atsaucas savas nostājas atbalstam, šajā lietā nav atbilstošs. Šajā spriedumā Tiesas aplūkotie jautājumi ievērojami atšķiroties no šīs lietas radītajiem jautājumiem.

19 Vācijas Federatīvā Republika apgalvo, ka Šlēsvigas–Holšteinas īstenošanas likums tika pieņemts, pamatojoties uz Direktīvas 85/73 1. panta un tās A pielikuma I nodaļas 4. punkta b) apakšpunkta noteikumiem, tos lasot kopā, saskaņā ar kuriem dalībvalstis var iekasēt maksu, kas atbilst faktiskajām svaigi kautas gaļas pārbaužu un sanitāro kontroļu izmaksām.

20 Vispirms šī dalībvalsts atzīmē, ka Šlēsvigas–Holšteinas īstenošanas likumā par kaujamo dzīvnieku pārbaudēm un sanitārajām kontrolēm paredzētā nodeva neietver bakterioloģisko izmeklēšanu veikšanai ņemto paraugu transporta un izmeklēšanas izdevumus. Turklāt tas atbilst valsts tiesību aktiem, saskaņā ar kuriem nodeva nekādā ziņā nav segt šādus izdevumus. Tādējādi esot likumīgi šādu izdevumu segšanai domātās summas iekasēt atsevišķi.

21 Vēl Vācijas Federatīvā Republika apgalvo, ka Šlēsvigas–Holšteinas federālā zeme kā nodevas par svaigas gaļas pārbaudēm un kontrolēm neiekasē ne Direktīvas 85/73 A pielikuma I nodaļas 2. un 3. punktā paredzēto maksu standarta lielumu, ne nodevas, kuru mērķis būtu palielināt maksu standarta lielumu, piemērojot šīs pašas nodaļas 4. punkta a) apakšpunktu. Tādējādi nevar apgalvot, kā to dara Komisija, ka minētās summas tiktu iekasētas "papildus" Kopienu maksai. Šajā ziņā pastāvot ievērojama atšķirība starp Šlēsvigas–Holšteinas federālās zemes tiesisko regulējumu un tiesisko regulējumu, par kuru bija runa lietā, kurā tika pasludināts iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Stratmann* un *Fleischversorgung Neuss*. Turklāt atbilstoši iepriekš minētā sprieduma lietā *Feyrer* 32. punktam dalībvalstis bez jebkādiem citiem iepriekšējiem nosacījumiem var izmantot iespēju, kas tām piešķirta ar Direktīvas 85/73 A pielikuma I nodaļas 4. punkta b) apakšpunktu, ja vien speciālā maksa nepārsniedz

faktiskās izmaksas. Tādējādi, ja šis nosacījums ir ievērots, par dažādiem pakalpojumiem var tikt iekasēta speciāla maksa. Tomēr, kā šajā lietā, nedrīkst pastāvēt divkārša samaksa.

22 Visbeidzot, Vācijas Federatīvā Republika apgalvo, ka Šlēsvigas–Holšteinas īstenošanas likuma 4. panta 4. punkts nav pretrunā ne Direktīvas 85/73 A pielikuma I nodaļas 4. punkta b) apakšpunkta formulējumam, ne mērķim. Pirmkārt, no šīs normas dažādu valodu versijām, tās lasot kopā, izriet, ka tā neliedz iekasēt vairākas daļējas īpašas maksas, ne kumulatīvas maksas un nodevas, kas veidotu "kopīgu nodevu". Otrkārt, šīs direktīvas mērķim, proti, maksu aprēķina bāzes saskaņošanai, nav jārada piemērojamo likmju saskaņošana, jo pati direktīva paredz atkāpes, kas dalībvalstīm ļauj ņemt vērā dažādas izmaksu struktūras.

23 Minētā dalībvalsts piebilst, ka turklāt ir neizbēgami, ka attiecīgās nodevas lielums katrā gadījumā ir atšķirīgs, jo vērā ņemamās izmaksas atšķiras atkarībā no kautuvēs pastāvošajiem apstākļiem un veicamās pārbaudes veidiem. Nodeva faktisko izmaksu segšanai no standarta maksas atšķiras tieši ar to, ka pirmajā gadījumā izmaksas ir atkarīgas no attiecīgās kautuves, kamēr otrajā gadījumā šīs izmaksas tiek attiecinātas uz visām kautuvēm. Tāda tiesību norma kā Šlēsvigas–Holšteinas īstenošanas likuma 4. panta 4. punkts tādējādi nekādā veidā neskar Direktīvas 85/73 5. panta 3. punktā ietverto aizliegumu pārsniegt reālās izmaksas.

24 Regulas Nr. 853/2004 un Nr. 85/2004, kā arī Nr. 882/2004, kas ir piemērojamas attiecīgi no 2006. gada 1. janvāra un 2007. gada 1. janvāra, šo situāciju nekādā ziņā nemaina, jo Vācijas Federatīvās Republikas šā sprieduma 19.-23. punktā minētie argumenti ir pēc analoģijas transponējami šīm jaunajām regulām.

Tiesas vērtējums

25 Ievadam jāatzīmē, ka Komisija savas prasības pamatojumam atsaucas uz diviem iebildumiem par Vācijas Federatīvās Republikas pienākumu pārkāpumu atbilstoši, pirmkārt, Direktīvas 85/73 1. pantam un 5. panta 3. un 4. punktam un, otrkārt, Regulai Nr. 882/2004.

Par pirmo iebildumu

26 Lai lemtu par pirmā iebilduma pamatotību, iepriekš jānosaka, vai iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Stratmann* un *Fleischversorgung Neuss*, uz kuru atsaucas Komisija, attiecas uz šo lietu, un jāatbild uz jautājumu, vai Direktīvas 85/73 A pielikuma I nodaļas 4. punkta b) apakšpunkts ir jāinterpretē šīs iestādes apgalvotajā veidā, saskaņā ar kuru maksai, kas iekasēta, piemērojot šo tiesību normu, jābūt standarta maksas formā.

27 Attiecībā uz, pirmkārt, iepriekš minētā sprieduma apvienotajās lietās *Stratmann* un *Fleischversorgung Neuss* piemērošanu pēc analoģijas juridiskajai situācijai, kas ir pamatā šai lietai, jāatzīmē — kā Vācijas Federatīvā Republika apgalvo un pret ko Komisija neiebilst —, ka Šlēsvigas–Holšteinas federālā zeme kā nodevas par svaigas gaļas pārbaudēm un kontrolēm neiekasē ne Direktīvas 85/73 A pielikuma I nodaļas 2. un 3. punktā paredzēto maksu standarta lielumu, ne nodevas, kuru mērķis būtu palielināt maksu standarta lielumu, piemērojot šīs pašas nodaļas 4. punkta a) apakšpunktu.

28 Tā kā nav strīda, ka šajā lietā kompetentās valsts iestādes iekasē tikai īpašu maksu, pat ja to veido dažādi lielumu, jāatzīst, ka Šlēsvigas–Holšteinas federālās zemes tiesiskais regulējums būtiskā aspektā atšķiras no tiesiskā regulējuma, par kuru tika lemts iepriekš minētajā spriedumā apvienotajās lietās *Stratmann* un *Fleischversorgung Neuss*.

29 No tā izriet, ka iepriekš minētajā spriedumā apvienotajās lietās *Stratmann* un *Fleischversorgung Neuss* Tiesas pieņemtais risinājums pēc analoģijas nevar tikt piemērots tādai situācijai, par kādu ir runa šajā lietā.

30 Attiecībā uz, otrkārt, Direktīvas 85/73 A pielikuma I nodaļas 4. punkta b) apakšpunkta interpretāciju vispirms jāatzīst, ka pretēji Komisijas apgalvotajam Tiesa sava iepriekš minētā sprieduma apvienotajās lietās *Stratmann* un *Fleischversorgung Neuss* 56. punktā nav nolēmusi, ka šajā tiesību normā paredzētajai maksai ir jābūt standarta maksas formā.

31 Palielinājumi, uz kuriem Tiesa atsaukusies minētajā 56. punktā, ir Direktīvas 85/73 A pielikuma I nodaļas 4. punkta a) apakšpunktā paredzētie palielinājumi, jo šī tiesību norma ir vienīgā, kurā lietoti vārdi "palielināt" un "maksu standarta lielumi". Minētā 56. punkta otrajā daļā, kurā runāts par dalībvalstu iespēju kā īpašu maksu iekasēt summu, kas pārsniedz Kopienas maksu, nekādā ziņā nav atsauces uz standarta maksu, bet gan tikai šīs iespējas izmantošana pakļauta vienam vienīgam nosacījumam, ka šai maksai jāatbilst visām faktiskajām izmaksām.

32 No tā izriet, ka šī maksa, pirmkārt, nevar pārsniegt faktiskās izmaksas un, otrkārt, ka tai jāņem vērā visas šīs izmaksas, nevienu no tām neizslēdzot. Tādējādi tā nevar būt "standarta maksas" formā tādā izpratnē, kā to saprot Komisija, jo Tiesa sava iepriekš minētā sprieduma apvienotajās lietās *Stratmann* un *Fleischversorgung Neuss* 52. punktā atzina, ka standarta maksa pēc savas būtības noteiktos gadījumos pārsniedz pasākumu, kuru finansēšanai tā domāta, faktiskās izmaksas un citos gadījumos ir zemāka par tām.

33 Jāpiebilst, ka šī iepriekš minētā sprieduma apvienotajās lietās *Stratmann* un *Fleischversorgung Neuss* 56. punkta interpretācija pilnībā atbilst šī sprieduma struktūrai, jo šis punkts ir daļa no plašākas argumentācijas, kura vērsta uz to, lai atbildētu uz jautājumu, vai atbilstoši atvasinātajām Kopienu tiesībām veikto bakterioloģisko izmeklējumu un trihīnu pārbaudes izmaksas sedz dalībvalstu iekasētā

Kopienu maksa par svaigas gaļas sanitārajām pārbaudēm un kontrolēm, piemērojot šīs pašas Kopienu tiesības, vai arī tās šīm valstīm atļauj papildus Kopienu maksai iekasēt speciālu maksu, lai segtu šīs izmaksas.

34 Tiktāl, ciktāl, lemjot par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu lietā, par kuru tika pasludināts iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Stratmann* un *Fleischversorgung Neuss*, Tiesai nebija jāatbild uz jautājumu, vai maksai, kas iekasēta, piemērojot Direktīvas 85/73 A pielikuma I nodaļas 4. punkta b) apakšpunktu, ir jābūt standarta maksas formā, no šā sprieduma nevar izdarīt nekādu secinājumu par atbildi, kas sniedzama uz šo jautājumu.

35 Turpinājumā jāatzīmē, ka Direktīvas 85/73 A pielikuma I nodaļas 4. punkta b) apakšpunkta interpretāciju, saskaņā ar kuru maksu, kas iekasēta, piemērojot šo tiesību normu, nevar veidot vairāki elementi, liek apšaubīt iepriekš minētais spriedums lietā *Feyrer*.

36 Iepriekš minētā sprieduma lietā *Feyrer* 26. punktā, kurā ir atsauce uz Direktīvas 85/73 A pielikuma I nodaļas 4. punkta b) apakšpunktu, Tiesa atgādināja, ka, piemērojot šīs direktīvas 2. panta 3. punktu, kas tagad ir tās 5. panta 3. punkts, "kopējais iekasētais maksas lielums", uz kuru atsaucas šī tiesību norma, nevar pārsniegt pārbaudes faktiskās izmaksas. Un "kopējais" maksas lielums neizbēgami izriet no vairāku to veidojošu elementu saskaitīšanas.

37 Apstāklis, ka maksu, par kuru ir runa šajā lietā, veido dažādi izmaksu elementi, tādējādi pats par sevi šo maksu nepadara par nesaderīgu ar Direktīvas 85/73 A pielikuma I nodaļas 4. punkta b) apakšpunktu.

38 Šajā ziņā jāpiebilst, ka šajā lietā nav strīda par to, ka attiecīgā maksa nepārsniedz reāli radušās faktiskās izmaksas. No tā izriet, ka arī šajā jautājumā šī maksa nav pretrunā Direktīvas 85/73 A pielikuma I nodaļas 4. punkta b) apakšpunktam (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Feyrer*, 27. un 29. punkts).

39 Šī paša iemesla dēļ šī maksa nav arī pretrunā Direktīvas 85/73 1. pantam un 5. panta 4. punktam.

40 Visbeidzot, jāatzīst, ka pretēji Komisijas apgalvotajam mērķi nodrošināt pārskatāmību un cīnīties pret konkurences izkropļojumiem neliedz iekasēt tādu maksu kā Komisijas pirmajā iebildumā aplūkotā.

41 Attiecībā uz, pirmkārt, pārskatāmības nodrošināšanas mērķi jāatzīmē, ka, tā kā minētā maksa skaidri un detalizēti atklāj dažādus to veidojošos elementus, tā maksātājam ļauj precīzi uzzināt, no kā sastāv kopējā maksa, un tādējādi tam ļauj, pirmkārt, veikt izmaiņas savas darbības organizācijā, lai to optimizētu, tostarp ietaupot uz zināmām izmaksām, un, otrkārt, vajadzības gadījumā salīdzināt savas izmaksas ar citu saimnieciskās darbības subjektu izmaksām.

42 Attiecībā uz, otrkārt, mērķi cīnīties pret konkurences izkropļojumiem jāatgādina, ka šī cīņa notiek, nevis nosakot vienādu maksu visā Eiropas Kopienā, bet gan pieņemot saskaņotus noteikumus par svaigas gaļas pārbaužu un sanitāro kontroļu finansēšanu (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Feyrer*, 40. punkts). Tādējādi ir tikuši saskaņoti pārbaužu un kontroļu pasākumi, kā izriet no Direktīvas 85/73 5. panta 1. punkta un no tās A pielikuma I nodaļas 4. un 5. punkta, tāpat kā dažādi izmaksu faktori, kas var tikt ņemti vērā, nosakot Kopienu maksu.

43 Tiktāl, ciktāl nav pierādīts vai kaut vai apgalvots, ka Šlēsvigas–Holšteinas īstenošanas likuma 4. pantā paredzētā nodeva atbilstu citiem izmaksu elementiem, kas nav paredzēti Kopienu tiesiskajā regulējumā, vai pārsniegtu faktiskās izmaksas, šī nodeva neapdraud Direktīvas 85/73 mērķi cīnīties pret konkurences izkropļošanu.

44 Ņemot vērā šos apsvērumus, jāatzīst, ka argumentācija, ko Komisija izmantojusi sava pirmā iebilduma pamatojumam, nevar tikt atbalstīta.

45 No tā izriet, ka Komisijas pirmais iebildums ir jānoraida kā nepamatots.

Par otro iebildumu

46 Ar savu otro iebildumu Komisija Vācijas Federatīvajai Republikai pārmet, ka tā pēc 2007. gada 1. janvāra nav izpildījusi Regulas Nr. 882/2004 27. panta 2., 4. un 10. punktā paredzētos pienākumus, nepielāgodama šīm tiesību normām Šlēsvigas–Holšteinas īstenošanas likuma 4. panta noteikumus.

47 Attiecībā uz šo iebildumu uzreiz jānorāda, ka 2006. gada 6. jūlija argumentētā atzinuma rezolutīvajā daļā nav minēta apgalvotā Regulā Nr. 882/2004 paredzēto pienākumu neizpilde no Vācijas Federatīvās Republikas puses, turklāt šī regula kļuva piemērojama vēlākā datumā, nekā šis atzinums tika paziņots šai dalībvalstij.

48 Šādos apstākļos jāpārbauda, vai otrais tās prasības pamatojumam minētais Komisijas iebildums ir pieņemams.

49 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas judikatūru tas, vai pastāv pienākumu neizpilde, izskatot prasību, kas celta atbilstoši EKL 226. pantam, ir jāizvērtē, ņemot vērā Kopienu tiesību normas, kas ir spēkā tā termiņa beigās, ko Komisija ir noteikusi attiecīgajai dalībvalstij argumentētā atzinuma prasību izpildei (it īpaši skat. Tiesas 1999. gada 9. novembra spriedumu lietā C-365/97 Komisija/Itālija, *Recueil*, I-7773. lpp., 32. punkts, un 2006. gada 5. oktobra spriedumu lietā C-275/04 Komisija/Beļģija, Krājums, I-9883. lpp., 34. punkts).

50 Kaut arī prasības pieteikumā ietvertie prasījumi principā nedrīkst pārsniegt brīdinājuma vēstulē, kā arī argumentētā atzinuma rezolutīvajā daļā pārmesto pienākumu neizpildi, Komisija tomēr ir tiesīga prasīt, lai tiktu atzīta to valsts pienākumu neizpilde, kuri tikuši noteikti tiesību akta sākotnējā redakcijā, kas vēlāk tika grozīta vai atcelta, un kuri ir saglabāti jaunajos noteikumos. Turpretim strīda priekšmetu nevar paplašināt attiecībā uz pienākumiem, kas izriet no jaunajiem noteikumiem, kas nav ekvivalenti attiecīgā akta sākotnējai redakcijai, pretējā gadījumā tas var veidot pienākumu neizpildes procedūras būtisku formas prasību pārkāpumu (šajā sakarā skat. Tiesas 2003. gada 12. jūnija spriedumu lietā C-363/00 Komisija/Itālija, *Recueil*, I-5767. lpp., 22. punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Beļģija, 35. punkts).

51 Šajā lietā nav strīda, ka Regulas Nr. 882/2004 27. panta 2., 4. un 10. punktā paredzētās nodevas un maksas var, kā konkrēti izriet no otrās no šīm tiesību normām b) apakšpunkta, tikt noteiktas pēc vienotas [standarta] likmes.

52 Šādos apstākļos jāatzīst, ka šīs nodevas un maksas būtiski atšķiras no maksām, kuras dalībvalstis var iekasēt, piemērojot Direktīvas 85/73 A pielikuma I nodaļas 4. punkta

b) apakšpunktu, un kuras, kā izriet no šā sprieduma 32. punkta, nevar būt standarta maksas formā, bet tām jāatbilst faktiskajām izmaksām.

53 No tā izriet, ka ar savu otro iebildumu Komisija ir paplašinājusi prāvas priekšmetu, kāds tas izriet no argumentētā atzinuma, to attiecinot uz Regulā Nr. 882/2004 paredzētu pienākumu, kuram nav ekvivalenta Direktīvā 85/73, un tādējādi šī iestāde ir pārkāpusi pienākumu neizpildes procedūras būtiskas formas prasības.

54 Tādējādi Komisijas otrais iebildums jānoraida kā nepieņemams.

55 Ņemot vērā iepriekš minēto, Komisijas prasība ir jānoraida pilnībā.

Par tiesāšanās izdevumiem

56 Saskaņā ar Reglamenta 69. panta 2. punktu lietas dalībniekam, kam spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Vācijas Federatīvā Republika ir prasījusi piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā Komisijai spriedums ir nelabvēlīgs, jāpiespriež Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

1) prasību noraidīt;

2) Eiropas Kopienu Komisija atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]